

[Holstein.]

langt overvejende Del af vore Eksportvarer, og som indbringer Broderparten af Landets samlede Eksportindtægt.

Dernæst, og i Sammenhæng med den første Kalamitet, at Nationalbankens Valutareserver nu, altsaa den 29. Januar, er saa reducerede, at det, der her foreslaas, nemlig den nye Lov om Værn for den danske Valuta, er en bydende Nødvendighed.

Endvidere, at man ikke i Henhold til Loven har kunnet føre en Kontrol, som — ligeledes i Sammenhæng med den første, førnævnte Kalamitet, de ringe Indkomster for vor Eksport — efter den højtærede Handelsministers Udtalelser er aldeles paakrævet, saaledes som Forholdene nu har udviklet sig.

Det har knebet meget at skaffe den fornødne Valuta til de Virksomheder og Formaal, som nødvendigvis maatte tilfredsstilles, medens mindre berettigede Krav om Valuta uden Vanskeligheder lod sig tilfredsstille. I de sidste Uger har det vist sig, at den saakaldte fri Valuta — altsaa den, som var Forudsætningen for Venstres Tilslutning til Lovforslaget — har voldt os Vanskeligheder. Der er handlet fri Valuta til Kurser, der ligger over de af Nationalbanken fastsatte.

Endvidere anfører Ministeren som Begrundelse for Lovforslaget — altsaa den nugældende Lov, som foreslaas forlænget —

„at man har haandhævet Kreditgivningen strengere og strengere for netop at søge Importen begrænset til det, man kunde tillade sig af Import i Forhold til den forhaandenværende Mængde af fremmed Valuta. Men Landets Erhvervsliv og Landets Forbrug i det hele taget har ikke ladet sig tilpasse“, altsaa Tilpasning har været umulig, „til den nye Situation i den korte Tid, der er gaaet, siden vi forlod Guldpariteten Kreditgivningen maa lempes, men vi maa undgaa Inflation; vi maa længst muligt værges os mod at faa Prisniveauet hævet. Den Pengeknaphed, der har været og fremdeles er her i Landet, ytrer sig i Banker og Sparekasser paa en saadan Maade, at. ingen længere tør tage Ansvar for at lade Tingene gaa deres egen Gang uden Indgriben fra Statsmagts Side. Man maa have bedre Herredømme over hele Valutahandelen og Importen for at kunne foretage den paakrævede Lempelse i Kreditgivningen.“

Sluttelig henviser den højtærede Minister til, at Regeringen ved de meget omfattende Forhandlinger, som den har ført

med Repræsentanter for Erhvervene, har erfaret, at det har været umuligt at faa Anvisning paa nogen anden Fremgangsmaade end den her foreslaaede — altsaa den nu saa meget omstridte og tvivlsomme Valutaordning.

De Repræsentanter for Erhvervene, som gav den højtærede Regering det Indtryk, at det var umuligt i dette Land at finde nogen som helst anden Fremgangsmaade end den i den gældende Lov og i det foreliggende Lovforslag indeholdte, synes mig at være i mærkelig Modsigelse med sig selv, naar de for store Deles Vedkommende, bl. a. den københavnske Handelsstand, nu offentlig udtaler Ønske om at faa denne Valutaordning bragt til Ophør med det samme; saa den ikke forlænges, subsidiært forlænges kortest muligt og endeligt subsidiært ændres i ikke uvæsentlig Grad. Jeg synes, at disse Krav og Ønsker er et sørgeligt Vidnesbyrd om de paagældende Forretningseksperterers Evne til at varetage deres velforstaaede Interesser paa det Tidspunkt, hvor de bliver spurgt og kan gøre en Indsats for at forebygge, at det, de mener er skadeligt, sker, og faa noget andet sat i Stedet.

Den nu saa omdiskuterede Valutaordning er, det gentager jeg, af hele Erhvervet blevet følt som den uheldigst mulige for Handelen og med Rette og derfor som en Ordning, som hele Handelsstanden saavel som andre Erhvervskredse er enige om, at det er ønskeligt at faa ophævet, ændret eller begrænset mest muligt.

Den 18. November erklærede det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at Forudsætningen for Venstre for at gaa med til Valutaordningen af 18. November var, at Valutahandelen vedbliver at være fri, og den 29. Januar erklærer det ærede Medlem:

„Saa længe der ikke kan gives fri Handel med Valuta — jeg haaber oprigtigt, at det Tidspunkt ikke maa være langt ude i Fremtiden“

— men det er det altsaa ikke den 29. Januar og har ikke været det siden Ordningen af 18. November —

„kan det ikke uden videre afvises, at en Centralisering af Valutahandelen og Valutafordelingen desværre maaske er en Nødvendighed“

for at sikre Landets produktive Virksomheder de nødvendige Indførsler.

Her erkender det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at det, han den 18. November betegnede som den bestemmende Forudsætning for Venstres Tilslutning til den foreslaaede Valutaordning, nemlig, at